

ΠΑΛΛΑΒΩΝ ΑΠΟΘΛΕΣΜΗ.

= 421 =
185629

6/8/09 5700
025

Η ΟΙ ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΠΟΙΗΣΙΝ.

Κατὰ τὴν ἱστορίαν ἐπτὰ ἦσαν οἱ κατὰ τῶν Θηβῶν ἐκστρατεύσαντες ἀρχηγοὶ καὶ τὸν πόλεμον ἐκείνον τὸν τοσοῦτον διάστημα μόλις μετὰ 2500 ἔτη, ἤτοι σήμερον, ἠθέλησαν νὰ μιμηθῶσιν ἐπτὰ κεφαλαὶ τοῦ αἰῶνός μας!

Καὶ ἰδοὺ ἐν ἐλλείψει Θηβῶν λαμβάνουσιν ὡς ἐχθρῶν σημεῖον τὴν ποίησιν καὶ ἐκστρατεύουσιν οἱ γεννάδες κατ' αὐτῆς μὲ μένος Αἴαντος καὶ τάχος Ἀχιλλέως καὶ μὲ τὴν ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν ἢ νὰ καταστρέψωσιν αὐτὴν ἐξ ὀλοκλήρου ἢ ἐν ἀποτυχίᾳ νὰ λογισθῶσι τοῦλάχιστον ποιηταί.

Καὶ ἰδοὺ τὸν Ἄδραστον ἀντιπροσωπεύει ὁ Διονύσιος Ζαχωρίτης τὸν Ἀμφιάραον ὁ Κωνσ. Ζ. Εὐσταθιεῖαδης, τὸν Καπανεά ὁ Ἐπαμ. Ἄννιος, τὸν Ἴππομέδοντα ὁ Γεράσιμος Μήλας, τὸν Τυδέα Ἰωάννης ὁ Σιδηροκαστρίτης, τὸν Παρθενοπαῖον Χαράλαμπος ὁ Πατρικίος καὶ τὸν Πολυνεΐκην ὁ Σπυρίδων Καρύδης.

Λυπούμεθα μόνον ἔτι ὁ σοφὸς ἐν βλαξίν Ἐπαμινώνδας Ἄννιος ἀντεπροσώπευσε τὸν Καπανεά, διότι καὶ σοὶ δὲν ὑπάρχει σήμερον Ζεὺς ἵνα κατακεραυνώσῃ αὐτὸν, ὑπάρχουσιν ὅμως Ζοχάδες αἵτινες αἰμορροδιακῶς καταταρταρόνουσι πάντα σοφὸν καὶ καθάπερ ὁ Προμηθεὺς ὑποκλέπτουσι τὸν ποιητικὸν νοῦν τῶν πάνυ πεπαιδευμένων.

Ἴνα δὲ καταδειξώμεν τὴν γενναιοῦτητα καὶ τὸ ἀτρόμητον ἐκάστου αὐτῶν, ἰδοὺ παρουσιάζομεν τῷ φιλομούσῳ ἀναγνώστῃ δεῦρματι τῶν ἀθανάτων ἔργων των.

Α. Διονύσιος Ζαχωρίτης.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Ἰδοὺ τὸν βραδίσει ὡς κληῖλος καὶ κραταί

μέλιν τὰ σπουδαιότερα ὄπλα του, δέσμην ἔλην δι-
 ὄλων πρὸς πώλησιν, δέσμην ἔλην ἐφημερίδων πρὸς δι-
 κνομήν. Ἄλλ' ἐν τούτοις εἶναι ἐρωτευμένος εἰς τὴν
 Ἀγγέλικαν, τί πταίει ;

Ἀστράπτει καὶ ἡ αὐγοῦλα, λάμπει τὸ ρόδον,
 Ζῶσι στὸν κόσμον μίαν στιγμὴν,
 Ἄλλὰ Ἀγγέλικας τὰ θεῖα κάλλη,
 Ἔσονται αἰῶνια ἐπὶ τὴν γῆν !

Καὶ ἐν τούτοις ὁμολογεῖ ὁ ἀτρόμητος ὅτι ἰκοίνας
 γράψας τὴν συλλογὴν διὰ τὰ θεῖα τὰ τέκνα του· ὁ
 πρὸς τὴν Ἀγγέλικαν λοιπὸν ἔρωσ τοῦ Ζαχωρήτου εἶναι
 πάντῃ διάφορος τῶν ἄλλων ἐρώτων, διότι οὗτος εἶ-
 ναι καὶ παραγωγὸς ἄρτου.

Πάντα λατρεύουν καὶ προσκυνοῦσιν
 Ἐδῶ Ἀγγέλικαν ἔχουν Θεάν,
 Δὲν μ' ἐξίπαζον τὰ μεγαλεῖα,
 Ἴσχυν δὲν ἔχουν σὲ μὲ καμμιὰ.

Σὴν τῆς θαλάσσης τ' ἄγιον κῦμα
 Ὅρμαίε ἐπάνω μας ἡ δυστυχία
 Πλὴν τῆς Ἀγγέλικας ἡ ὠραιότης
 Θὰ μ' ἔχει εὐδαίμων παντοτινά !

Οἱ εἵηχοι οὗτοι τῶν ὁποίων ἀπομίμησις βεβαίως εἶ-
 ναι αἱ φθαῖ τοῦ Πετράρχου, λέγουσιν αἱ κακαὶ γλῶσ-
 σαι ὅτι εἶναι ἔργον ἄλλου ποιητοῦ γνωστοῦ παρ' ἡμῖν
 καὶ σοφοῦ· ἀλλὰ τί τιγα ; εἶναι διὰ τοῦτο ὀλιγώτε-
 ρον ἄξιος ἰταῖων ὁ Ζαχωρήτης ὅστις ἔφερεν αὐτοὺς εἰς
 φῶς ;

Οὐχ' ἤττον ἀξιοθαύμαστον εἶναι τὸ νευρώδες καὶ ζε-
 ηρὸν τοῦ ἐπομένου τετραστίχου.

Τοῦ Θεοῦ εὐχὴ καὶ ὄργη
 Εἶν' τὰ χρήματα ! ἡ δραχμὴ
 Ἡ δραχμὴ εἶν' σὰ μαχαίρη
 Ποῦ βαστάει καθεὶ στο χέρι.

Καὶ τοιοῦτος μὲν ἐν συντόμῳ ὁ Ζαχωρήτης.

Β'. Κωνσταντῖνος Ζ. Εὐσταθείαδης.

« Δός μοι πᾶ στῶ καὶ γὰν κινήσω » ἔλεγεν ὁ Ἀρχι-
 μῆδης « Δός μοι δύναμιν καὶ τὸν Εὐσταθείαδην θὰ ἐξυ-
 μνήσω » λέγω ἐγώ· διότι ἀπαιτεῖται ἰκανότης οὐκ ὀλί-
 γη ἵνα ποιήσῃ τις γνωστὰς τὰς ποιητικὰς χάριτας αἰτι-
 νας κοσμοῦσιν αὐτόν· καὶ ἔπειτα ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ὅτι
 ἄκανθα οὐ φέρει βότρυς. Τὸ ἀπόφθεγμα τοῦτο κατα-
 δυνύεται νῦν ὡς λεκανθασμίνον, διότι ἰδοὺ ὁ Εὐσταθεί-
 αδης τίποτε ὀλιγώτερον παρὰ ποιητής. Ἀκούσατέ τον
 καὶ φρίζατε !

Βροντὴ ἦτοι ἀναφορά.

Εἶναι ἡ ἐπιγραφή τοῦ ποιήματος ! ἀπευθύνεται δὲ
 πρὸς τοὺς κραταιοὺς τῆς γῆς· καὶ λέγει πρὸς τοὺς ἄλ-
 λους τάδε,

Ῥωσσία, Ἰταλία καὶ Ἀμερικὴ
 Αὗται αἱ τρεῖς Δυνάμεις εἶναι συμβοηθοὶ
 Ἕλληνας μὴν φειθήσε, ὅλοι θαρρύνεσθε
 Π' ἀκούτε τὴν Ῥωσσία πῶς ἀποκρίνετε
 Σεῖς οἱ πρεκουρατόροι νὰ ξεσκαλωῦσατε
 Τὸ πατρογονικόν μας νὰ μᾶς τὸ δώσατε.
 Τὸ ἀνατολικόν μας ζήτημα λύσατε
 Σε τοῦτο δὲ τὸ ἔτος νὰ τὸ ξωφλήσατε
 Τοῦτο εἶναι τὸ ἔργον ποῦ θὰ πληρώσατε
 Καὶ τὰ προφητευμένα τὰ τελειώσατε.
 Καὶ σὰς παρακαλοῦμεν ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ
 Γιατὶ μᾶς πολεμοῦνε τόσοὶ ἀγαρινοὶ
 Ἡμεῖς ὅμως ζητοῦμεν αἶψ' ἐσᾶς λογαριασμοὺς
 Ὅθεν Θεὸς θὰ κρίνῃ μεγάλους καὶ μικροὺς
 Εἰ, τὸν ἐπίγειον κόσμον σεῖς εἴσατε οἱ Θεοὶ
 Κ' ἀφήσατε τὴν Κρήτη μόνη τις νὰ χαθῆ ;
 Ὁρέμματα τῶν Ἠρώων μεγάλοι καὶ μικροὶ
 Τῆς μάχης τὸ πεδίον ὅλους μᾶς καρτερεῖ
 Πρὸς τὴν μάχην προβάλετε καὶ βγάλτε μίαν φωνὴν
 Νὰ ἀναλαθῆσιν ὅλοι ὅς' εἶναι χριστιανοὶ
 Καὶ τὴν βασιλευσὴν ἐπὶ τὴν πόλιν χριστιανῶν

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Τότες δὲν θέλω πλέον νὰ ἦμαι ζωντανὸς
 Ἐξήντη πέντε ἔτη στὸν κόσμον περπατῶ
 Πίκρες στενοχωρίες ποῦ νὰ διηγηθῶ.
 Νῦν δὲ ἠλευθερώθην ἀπὸ τοὺς ἀλλογενεῖς
 Τοὺς λόγους τοὺς δικούς μου δὲν σέβεται κανεὶς
 Ἐγὼ ἔμαι ἕνας χυδαῖος καὶ δὲν ἔχω φωνή
 Σὰν τζίντζικας θὰ σκάσω λαλῶντας στὸ κλαρί.
 Βοώντας καθ' ἡμέραν μ' ἀπέρασ' ὁ κκυρός
 Καὶ θέλει πῆ καθ' ἕνας πῶς εἶμαι καὶ ζουρλὸς
 Ὡ πίστη! ὦ Πατρίδα, ὦ πράγμα ἱερὸν

Οἱ προὔχοντες σ' ἐκάμαν ὡς πράγμα βρομερόν.
 Ἄλλὰ τι προχωροῦμεν; οἱ στίχοι τοῦ Κυρίου Εὐ-
 σταθιάδη δὲν εἶναι βεβαίως χλωροκούκια διὰ νὰ ἔχωσι
 τι τὸ ἀπορριπτέον: οὔτε ἕνα αὐτῶν δὲν δύνασαι ν' ἀ-
 πορρίψης· καὶ ἐὰν μεθύοντες ἐν τῇ ἀναγνώσει των τοὺς
 συνερισθῶμεν, τοὺς ἀντιγράφωνμεν ὅλους καὶ τότε ἐπι-
 χειροῦμεν ἀνατύπωσιν τῆς «Βροντῆς ἢ ἀναφορᾶς». Ποῦ
 εἶσαι Ζαλακῶστα νὰ σχίσῃς τὸ Μεσολόγγιόν σου ἀναγι-
 νώσκων τὴν Βροντὴν τοῦ Εὐσταθιάδου; ὦ! νομίζω ὅτε
 σὲ βλέπω καταλαμβανόμενον ὑπὸ ποιητικῆς φρικῆς καὶ
 ἐκφωνοῦντα «τὸ τρόπαιον τῆς Βροντῆς οὐκ εἶ με κα-
 θεύδειν!»

Τελευτᾶ δὲ τὸ Βροντερόν ποίημα διὰ τοῦ ἐξῆς ἐν πε-
 ζῶ παραγράφου.

Ὡς ἀμαθῆς καὶ συμπατριώτης Ἕλλην εὐηρεστήθην νὰ
 ἐκδόσω τὸ ἀνωτέρω ποιημάτιόν μου (σ) εἰς τοὺς ἀδελ-
 φούς Ἕλληνας· Εὐελπιζόμενος δὲ ὅτι πεπειθότες θέλε-
 τε ἐπιδεχθεῖν αὐτὸ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐνοχλήσεως.

Ὁ ἀμαθῆς Ἕλλην
 Κ. Ζ. Εὐσταθιάδης.

Γ'. Ἐπαμ. Ρ. Ἀννίνος.

Ἐδῶ ἡ γλῶσσά μου ἐκολλήθη εἰς τὸν οὐρανίσκον
 μου, καὶ χαίνων σιγῶ! Πρόκειται περὶ τοῦ Ἰακώβου

(α) Τὸ ἀποκαλεῖ ποιημάτιον μετριοφροσύνης ἐνεκα.

νῶνδα καὶ οὐχὶ περὶ παρονυχίδας! Καὶ μήπως πρῶτος
 ἐγὼ νῦν ἐξυμνῶ τὸν Ἄτλαντα τοῦτον τῆς ποιήσεως καὶ
 πεζογραφίας, τὸν ἐν Ζοχαδαῖς σοφὸν συγγραφέα; Καὶ
 πῶς ν' ἀρχίσω καὶ πῶς νὰ τελειώσω προκειμένου περὶ
 αὐτοῦ; ἢ ποῖον ἐκ τῶν ποιημάτων του νὰ καταδείξω;
 Ὅποιαν κογχύλην νὰ λάβω ἐκ τοῦ ἀχανοῦς ὠκεανοῦ τῆς
 ποιητικῆς αὐτοῦ ἀνεξαντλήτου σοφίας; Ἀπαιτεῖται
 θάρρος! ἐμπρός! Ἴδου ἐν ποίημα τοῦ Ἐπαμεινώνδα!
 ποιηταὶ τῆς Ἑλλάδος κλίνετε πάντες τὴν κεφαλὴν, ἄ-
 χομαι!

Ὁ φθόνος.

Ὡς ἂν μονάρχης τῶν θνητῶν, προβαίνει ἀπὸ τὸν ἄδᾶ
 Τὸ λαμπρὸν φῶς, τῆς ἀρετῆς νὰ σβύσῃ ἐστὸ σκοτάδι!

Ἡ Ἀφορμὴ

Τὴν οὐρανίαν τῆς χαρὰν δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἔχη
 Καὶ διὰ τοῦτο ἀνανδρα παντοῦ τὴν κατατρέχει.

Τὰ ὄπλα τοῦ φθόνου.

Τὸ ψεῦδος, ἡ ἐπιβουλὴ, παντοῦ ἡ ἀγυρτεία . . .
 Μ' αὐτὰ τρέφει τὸ μῖσός του χωρὶς ὀρθὴν αἰτία.

Ὁ πόλεμος.

Καθὼς ἡ νύχτα πολεμᾷ μὲ τὴν ὀραία ἡμέρα
 Καὶ τέλος πάντων χάνεται εἰς τὸν λαμπρὸν αἰθέρα
 Ἔτσι κ' ὁ φθόνος μάχεται τῆς ἀρετῆς τὰ κάλλη
 Καὶ τέλος ἀφανίζεται στὴ θεία τῆς ἀγάλης.
 Καὶ ὅμως γέννημα τῆς ἀρετῆς κ' ὁ φθόνος
 Κι' ἡ ἀρετὴ τὸ τέκνον τῆς τρώγει καθὼς ὁ Κρόνος
 εἶναι τὸ τέκνον τῆς καθὼς καὶ τῆς ζωῆς ὁ χάρος
 Καὶ τοῦτο ἴσως ἔκαμε τὸν φθόνον νάχη θάρρος.

Ὁ θρίαμβος.

ἸΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ὁ χάρος πέρνει τὴ σκιά, ἀλλ' ἡ ζωὴ ἀπομένει
 ἡ ἀρετὴ μένει στεφανωμένη!

Τὸ ἀρτίως ἐκδοθὲν Ἀλληγορικοζωχαδιακοπολιτικόν

ποίημα τοῦ ἐν λόγῳ ποιητοῦ, τοῦ μεταδάντος εἰς τὸν Ἄδην καὶ κατὰ δυστυχίαν ἐπανελθόντος, δὲν περιῆλθεν εἰς χεῖράς μας ἵνα παραθέσωμεν σπουδαῖα τινὰ τιμάχια ἐξ αὐτοῦ. Χαίρομεν δὲ ὅτι ἀφιέρωσεν αὐτὸ κατὰ μίμησιν τοῦ Εὐσταθείαδου πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς.

Δὲν προσθέτομεν τίποτε διότι ἐπὶ τέλους φοβούμεθα μὴ τις τῶν ἀναγλωστῶν, ἀκούων τοὺς τόσους ἐπαίνους μας ἐκφωνήσῃ «καὶ τίς φέγει τὸν ἄνδρα»! καὶ προβαίνομεν εἰς τὸν

Δ'. Γεράσιμος Μήλας.

Ἐκλογικὸς ποιητῆς, ἐμπνεόμενος ὑπὸ τῶν καλῶν καὶ τῶν σφαιριδίων τῆς ἐκλογῆς! Δὲν λέγομέν τι πρὸς αὐτοῦ διότι Μήλας εἶναι καὶ ἴμιλεῖ μόνος του.

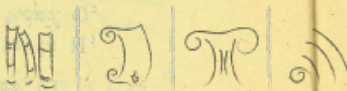
Νέος ἀστὴρ ἀνέτειλας
Τῶν νήσων καὶ Ἑλλάδος
Καυχώμεθα προφέροντες
Γεώργιος Τυπάλδος!

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ποίημα τοῦτο ἔχει ὡς θέμα τὸν εἰς τὰς Βουλευτικὰς ἐκλογὰς ἐπιτυχόντα Γεώργιον Τυπάλδον Ἰακωβάτον.

Εἰς τὴν Βουλὴν σὺ ἔσπειρας
Σπόρον Ἐλευθερίας
Ἀτρόμητος γεννώμενος
Κατὰ τῆς Προστασίας.

Σὺ καὶ ὡς πληρεξούσιος
Τροπαιοφόρος ὤφθης,
Ἐπίρμαχος ἀναδειχθεὶς
Παρθένων ἠξιώθης.

Σοὶ ἀναπέμπομεν λοιπὸν
Ἦ ἄνερ τὰς εὐχὰς μας
Διὰ τὴν ἐπαγρύπνησιν
Εἰς τὰ συμφέροντά μας.

Καὶ κατευθύνει Κύριος
Τὰ διαθήματά σου
Ὅπως δι' ἔργων ἀγαθῶν
Ἦσι τὰ ῥήματά σου!

Οἱ περ ἡ δέσποινα, τοῖα γ' ἡ κύων ἔλεγον οἱ κρηαῖοι· ὁ νοῶν νοεῖτο.

Ε'. Ἰωάννης ὁ Σιδηροκαστρίτης.

Σίγα πᾶς ἔστω λέως! ἐδῶ πρόκειται περὶ θρησκευτικῶν, περὶ οὐρανῶν, περὶ Μακράκη, περὶ ἀρετῆς καὶ Σιδηροκαστρίτου. Τὸ ποίημα ἔχει τὴν τιμὴν τὰ ἐπιγράμματα

“Ἐπαινος τοῦ κ. Α. Μακράκη.”

καθ' ἡμᾶς κριτὰς ἤθελεν εἶσθαι προτιμώτερον ἂν ἐπιγράμματο

“Ὡδὴ εἰς τὴν ζευζεκίαν.”

Γεύθητι τιμάχιον τοῦ ποιητικοῦ τούτου λουκουμίου.

Αἱ Μοῦσαι καὶ αἱ χάριτες χιτῶν' ἐξύφανάν σοι
Δαμπρὸν καὶ χρυσοῦφαντον καὶ ζηλωτὸν τοῖς πᾶσι,
Κ' ἐνέδυσαν σεμνοπρεπῶς τὸν ἄδολον ψυχὴν σου.
Στολὴν τὴν ὠραῖσασαν ἀρρήτως τὴν μορφὴν σου.
Πλάσμι' ὄθεν οὐράνιον ἐμφαίνει ὁ χαρακτήρ σου
Ἐπιγεῖον φαινόμενον ἐπτηνὸν τοῦ παραδείσου.
Ἦστε ὀρώσα ἡ ἀρετὴ τὴν καλλονὴν τὴν τόσην
Κατῆλθεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἵνα ἐν σοὶ σκηνώσῃ.

Ἦς Νῶε ἐν τῇ Κιβωτῷ Κατακλυσμοῦ ἐσώθη,
Οὕτω καὶ σὺ ἐκ τῶν παθῶν τοῦ κόσμου ἐλυτρώθης (α).

(α) Καὶ ἐν τούτοις ὡς μανθάνομεν ὁ κ. Μακράκης εἶναι ἐρωτευμένος εἰς μίαν Καλογραῖαν, καὶ ἤθελε λέγειν ὡς ἐρωτικῆ λαίλην, ἂν δὲν ἀκηροῦτο ἀπὸ πολ-

Τὰ τείχη τῆς Ἱερῶν ῥίπτ' Ἰησοῦς σαλπίας
 Ἡμῶν δὲ πύλας τῆς Ἐδέμ ἀνοίγει ἡ φωνή σας
 Καὶ ὁ Σαμφὼν τῶν Φιλιστῶν τὸ μέγαρον κρημνίζει
 Τῶν δὲ Μασσῶν τὸν Ναὸν Μακράκης ἀφανίζει.
 Τῶν Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ τὴν γῆν πληροῖ ὁ φθόγγος
 Σοῦ δὲ λαλεῖται πανταχοῦ ὁ ἔγγραφός σου Λόγος
 Εἰρήνη τὴν οὐράνιον εἰς γῆν θέλεις νὰ φέρῃς
 Νὰ ἄρῃς τὰς θρησκευτικὰς ἀπὸ τὸν κόσμον ἔρεις.
 Θαυμάζουν οἱ σοφοὶ τῆς γῆς διὰ τὴν προκοπὴν σου
 Τοὺς πάντας γὰρ ἐφίμωσεν ἡ αὔρα λογικῆ σου
 Ἡ δὲ Ἑλλάς σεμνύεται ἐπὶ τῇ Σῆ σοφίᾳ
 Νὰ ἐπαναλάβῃ ἐλπίζουσα τὴν πρώτην τῆς εὐκλείαν.

Λησμονήσαμεν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ Κ. Σιδηροκα-
 στρίτης εἶναι Ζακύνθιος, ὁ ἐστὶ συμπολίτης τοῦ Σο-
 λομοῦ. Δικαίως ἄρα δύναται νὰ σεμνύεται ἡ ἀνθηρά-
 νησος ἐπὶ τῇ τριάδι τῶν ποιητῶν τῆς, Σολομοῦ, Φω-
 σκόλου καὶ Σιδηροκαστρίτου, καὶ μὰ τὸν Απόλλωνα
 καὶ τὰς Μούσας δὲν θὰ ἔπραττε κακῶς ἐάν ἀνῆγειρεν
 ἀνδριάντα εἰς τὸν τελευταῖον, διότι ἡ Μακρακίς τοῦ
 Σιδηροκαστρίτου κατ' οὐδὲν ἐστὶ κατωτέρα τῆς Ἰλιά-
 δος τοῦ Ὀμήρου, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ἐν τῇ
 πρώτῃ συμπάσα ἡ στρατιὰ τῶν ἡρώων καὶ Ἡμιθέων
 εἶναι περιεκτικῶς ὁ Μακράκης !

ΣΤ'. Χαράλαμπος Πατρίκις.

«Κάλλιστα Μουσῶν φθέγγεται πλουτῶν ἀνὴρ» ἔλε-
 γον οἱ πρόγονοι τοῦ Πατρίκιου, χωρὶς νὰ συλλογισθῶσι
 ποτὲ ὅτι εἰς τῶν ἀπογόνων των, αὐτὸς ὁ Πατρίκιος, καὶ
 τοὶ μὴ πλούσιοι ἤθελε κάλλιστα φθέγγεται Μουσῶν !
 Σήμερον λοιπὸν τὸ λόγιον ἐκεῖνο δέον νὰ διορθωθῇ ὡ-
 δὲ πως· «κάλλιστα Μουσῶν φθέγγεται πλουτῶν ἢ ζευ-
 ζεχῆς ἀνὴρ». Καὶ μὰ τὸν Ἀιδωνέα οἱ βλάκες ἔχουσι
 τὸ προτέρημα νὰ γράφωσι καὶ ποιήσιν καὶ ὅ,τι ἄλλο ἢ
 τετραγωνικὴ κεφαλὴ των ἐγκυμονήσῃ, χωρὶς νὰ δίδω-
 σι λόγον οὐδενί. Ἴδου σήμερον ὁ Πατρίκιος ἐφάμιλλος
 τοῦ Μήλα, ἐπιδίδεται εἰς τὸ αὐτὸ τῆς ποιήσεως εἶδος,
 τὸ ἐμλογικόν, καὶ ἐπιφανεῖ νάδε,

Ἐστὸν Οὐάρδο ὑπεσχέθη
 Νὰ ἐξελείψῃ παρευθὺς (α)
 Ὅτι αἰσθημὰ ἀφέθη
 Ἀτιμώρητο ἀρετῆς.

Ἐξορεῖ φιλελευθερίας
 Τὸ θηρίο τὸ δεινὸν
 Ἐστῶν Κυθῆρων τοὺς σκοπέλους
 Στῆς Κερκύρας τὸ φανὸ (β)

Αὐστὺχ' ! ἔλαβον ὡς γέρας
 Τῶν πολλῶν των θυσιῶν
 Ἀπὸ τοῦτο καὶ τὸ τέρας
 Καὶ πληγὰς ἐξοριῶν !

Προστιμήσεις	Χειρῶν δέσεις
Ἀοιδωρίσεις!	Μαστιγώσεις
Καταθλίψεις	Ἐπιθέσεις
Κακουήσεις	Φυλακίσεις
Βασανίσεις	Ἐξορίσεις
Καὶ γυμνώσεις	Ἐως ποτε θένα ζήσης
Διατάξεις	Καὶ τὴν γῆν δὲ θε ν' ἀφήσης
Καὶ συλλήψεις	Ἄϊτις τόσων δεινῶν ;
Ἐκτελέσεις	

Τὸ ἀριστούργημα τοῦτο μᾶς ἀναμιμνήσκει τὸ ἔργον
 συναδέλφου τινὸς τοῦ Πατρίκιου, τοῦ σπουδαιοτάτου
 τῶν ποιητῶν Γιακουμακάτου λέγοντος,

Ποιητῆς ἀρχαϊκὸς	Καὶ ἀριστοφανικὸς
Ποιητῆς ἀλκαϊκὸς	Περιοιουβαναλικὸς
Ποιητῆς ἀλκμανικὸς	Καὶ Ἀριστοδαντικὸς
Ἐλεγειοσαπφικὸς	Ποιητῆς Κουρλανδικὸς

(α) Ἐρροεῖ ὅτι ὁ Κόμης Καροῦσος ὑπεσχέθη.

(β) Περὶ ὑπάρξεως φανοῦ Κερκύρας καὶ ἐξοριῶν

ΙΑΚΩΒΑ ΤΕΙΧΟΥ ἠμῶν οὔτε ἡμεῖς οὔτε πιστεύομεν ὁ
 ΔΗΜ. ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ ἀλλὰ σὺ μακάριστε ὡς φαντασίαν ποιητι-
 ΜΟΥΣΗΣ ἐπὶ τὸ αὐτὸ.

Ποιητῆς Λαρδανικὸς	Ποιητῆς νηπιακὸς
Ποιητῆς Μουζικικὸς	Ποιητῆς Ἑλληνικὸς (α)
Τσαρομοσκοβιτικὸς	

Ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης οἱ στίχοι οὗτοι εἰσὶν ἅπαντες μία στροφή καὶ πάντες οἱ στίχοι λήγουσιν εἰς κοῦν νὰ ἐλεγέ τις βλαξ, βλακός.

Δυστυχῆ Γουτεμβέργει ! ἐὰν ἐγίνωσκες ὅτι τὴν θαυμάσιαν ἀνακάλυψίν σου ἤθελε μεταχειρισθῆ ὁ Πατρίκιος πρὸς ἐκτύπωσιν τῶν ποιημάτων του . . . ὦ ! . . . πόσον δισταζῶ νὰ πιστεύσω ὅτι ἤθελε τὴν κοινοποιήσῃς ποτέ !

Ζ'. Σπυρίδων Καρύδης.

Μὴ θαυμάσητε ποσῶς ἐὰν ἀκούσητε ὅτι καὶ ὁ γεννάδας οὗτος εἶναι ποιητῆς τοῦ τελευταίου συρμοῦ, δηλαδή ἐκλογικὸς. Αἱ περιστάσεις ἀναδεικνύουσι τοὺς μεγάλους ἀνδρας. Ἐὰν δὲν ἐγένετο ὁ καταπληκτικὸς ἐκείνος μετὰ τὴν Πρωσσίας καὶ Αὐστρίας πόλεμος, ὁ Βίσμαρκ θὰ ἔμενον ἄγνωστος. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν 25 Μαρτίου δὲν θὰ ἐγνωρίζομεν τίποτε περὶ τοῦ Κανάρη καὶ Μπότσαρη. Ἐὰν τέλος δὲν ὑπῆρχον ἐκλογαί, τὰ ὀνόματα τοῦ Μῆλα, Πατρίκιου καὶ Καρύδη θὰ ἔμενον ἐν τῷ σκότει καὶ ἡ σήμερον διαλάμπουσα ἐκλογικὴ ποίησις θὰ ἦτο λέξις κενή. Τεμάχιον ποιήματος τοῦ Καρύδη προσφέρομεν τελευταῖον ὡς ἐπιδόρητον.

Ἴδου ὁ Καρύδης ἐμπνεόμενος καὶ σφαιροβολῶν στίχους ! Τὸ ποίημα ἀρχεῖται οὕτως.

(α) Ἐνταῦθα παρατηρεῖ πᾶς τις ὅτι καθὼς ὁ Ἑπ' Ἄρρινος συνητήθη ἐν τῇ ἀφιέρωσει τοῦ ποιήματός του μετὰ τοῦ συναδέλφου αὐτοῦ Κώστα. Εὐσταθείαδου, οὕτω καὶ οἱ συναδέλφοι Γεωργίουκατάτος καὶ Πατρίκιος συνήτησαν ἀλλήλους εἰς τὸ ὄψος τῶν ἰδεῶν καὶ τὴν ἀρμονίαν τῶν στίχων ἐν τῇ ἀνωτέρῳ ποιήμασί των, καὶ οὕτω ἐπεκρίθη ἕκαστος πάντων καὶ ἰταλικῶν λόγιον i genii s' incontrano.

Ὅχ ! ποῖαν τιμιότητα
Τάξιν καὶ ἀγρυπνίαν
Ἀπέδωσε καὶ ὁ στρατὸς
Εἰς τὴν Κεφαλληνίαν !

Χαῖρε δὲ ἰκανότητα
Μοιράρχου καὶ Φρουράρχου
Εἰσαγγελέως δὲ πιστοῦ
Καὶ Κυρίου Νομάρχου.

Ἄγγελοι ἐσυμβούλευαν
Τοὺς ἐντιμοὺς πολίτας
Διὰ νὰ ἐκλέξουν ἀνθρώπους
Πιστοὺς δικαιοκρίτας

Εἰς τ' Ἀργαστόλιον ἔθεσαν
Δήμαρχον Βινιεράτον
Κ' ἐπίσης εἰς τὴν Διβαθῶν
Κύριον Τζεντζεράτο !

Χαῖρε καὶ τῆς πόλεως
Χαῖρε τὸν Δήμαρχόν μας
Τὸν δαφνοστόλιστον ἀετὸν
Ποῦ ἔπεμψ' ὁ Θεὸς μας.

Χαῖρε Διὰ τῆς Διβαθοῦ
Χαῖρε τὸν Ἰατρόν σας
Χαρεῖται καὶ τὴν σήμερον
Δήμαρχον ἐμπιστόν σας !

Ἡ σκιά δὲ τῶν ἀνθρώπων
Σὺ δὲ εἰσὰ Βινιεράτε
Ὁ Λαὸς πλὴν ἀγαπᾶσε
Ἄν θ' αὐτὸν παύσῃ νὰ βοᾷ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Χαῖρε οὐρανὸν καὶ γῆν
Ἡ ἀγάπη τοῦ Λαοῦ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Ποῦ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄστρα
Λαμπρὰ σπινθηροβολοῦ !

Ἐπίσης καὶ τῆς Λιβαθοῦ
Κύριος Τσεντζεράτος,
Φίλοι πολλοὶ ἀπέδειξαν
Τὸ τρομερὸν τους πάθος !

Ὡς καὶ ὁ Θεὸς ἐπίσης
Τοὺς Δημάρχους ἀγαπᾷ
Ἄνδρες καὶ παιδιὰ, γυναῖκες
Τὰ κουμπούργια τους βροντᾶν ! !

Τὸ ὄραϊον τοῦτο τραγελαφικὸν ἀριστούργημα, ἀρκεῖ
νομίζομεν ἵνα καταδείξῃ τὴν ἀξίαν τοῦ σοφοῦ ποιητοῦ
καὶ ἵπαρκούμεθα εἰς τοῦτο μόνον, διότι ὁ γῶρος εἶναι
στεινὸς καὶ ἡ ναυτιλία ἤρχισε νὰ μας καταλαμβάνῃ, ναυ-
τιλία ποιητικὴ, ἀπόφοια ἀναπόφευκτος τοῦ γλαφυροῦ
καλάμου τῶν ἑπτὰ ἐπὶ ποιήσιν !

Κλείομεν τὴν ποιητικὴν ταύτην συλλογὴν, ἀναπέμ-
ποντες εὐχαριστίας τῷ Ὑψίστῳ, εὐδοκίσαντι ἐν τῇ παν-
σοφίᾳ καὶ ἀγαθότητι του νὰ βύβῃ τοιαῦτα πνευματικὰ
ἄκτρώματα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα διαλάμπῃ πλείοτερον ἡ
παιδεία καὶ ἡ νοημοσύνη, ὡς ἔρριψε τὸ σκότος, διότι
ἐν ἄλλειψει αὐτοῦ ἠθέλομεν παραγνωρίσει τὸ ἐκ τοῦ φω-
τὸς προερχόμενον εὐεργέτημα, ὡς ἔρριψε τὴν δυστυχί-
κν, ἄνευ τῆς ὁποίας, ἡ εὐτυχία θὰ ἦτο λέξις ἄγνωστος
καὶ κενή !

Ἐγγραφὸν ἐν Κεφαλληνίᾳ τῇ 28 Μαΐου 1870.

Εἰς Πεισιστράτους.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Ο ΠΟΣΕΙΔΩΝ».

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΓΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

A12247.0011

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΓΟΥ

